

Onu Birgün Terkedeceğim

– mehmet-salih · 06 Aralık 2009

Onunla tanıştığımız zaman ben 14 yaşındaydım, o ise benden oldukça yaşlı. Hayatına giren ilk kişi değildim ve sonuncusu da olmayacaktım kuskusuz. Herkes bu beraberlik için yaşımın çok küçük olduğunu düşünüyordu. Aslında hiç bir zaman yaşınızın uygunluğu söz konusu olamaz böyle bir ilişkide...

İlk önceleri sadece yakın arkadaşlarımla paylaştım küçük sırrımı. Sadece gönül eğlendiriyordum onunla (ne kadar da aptalmışım...) Aileme anlatamazdım. Sanırım 'kıyametin kopması' diye adlandırılan durum, olanca gerçekliği ile çıkardı karşıma. Gizledim, gizlendim...

Başlangıçta çok seyrek buluşuyorduk. Daha sonra buluşmalarımızın sayısı arttı. Gönül eğlendirmek demiştim ya, palavra. Çok zaman geçmesine gerek kalmadı hayatımda kapladığı yeri anlamam için.

Evet, onu seviyordum.. Ama yine de, aklımda hep aynı düşünce vardı: 'Onun tutsağı değilim ve istediğim zaman terk edebilirim.' Buyurun size ikinci palavra. Ne, zamanla hayatimin her safhasına yerleşmesini fark etmem yetti onu terk etmeme ne de annemin bizi yakalaması. Aslında bizi yakaladı demem yanlış. İzlerimizi buldu, ardında bıraktıklarını gördü. Kızmadı, bağırmadı, sadece kısa bir nasihat çekti. Biliyordu çünkü buluşmamızı yasaklamasının bir şey ifade etmeyeceğini. O zamana kadar gizli devam ediyordu, yine gizli kalabilirdi ne de olsa.

Zaman geçtikçe birbirimize bağlandık (Palavra üç... Ben ona bağlandım, tabii ki onun umurunda bile değildim.). Su an donup geriye bakıyorum da, 12 uzun yıl geçti ve veren taraf hep ben oldum. O bana sahte mutluluklar verdi sadece, bense her şeyimi. Herhalde hayatta canımı vereceğim tek o oldu. Onun için kavga ettim, onun yüzünden hastalandım, ama hiç bir zaman ayırmadım yanımdan, ayıramadım...

Biliyordum nelere yol açtığını, görüyordum. Önce onu sevmeyi öğrendim, sonra nefret etmeyi. Beraber olmayı istemediğim anlarda bile yanımda olmaya devam ettiğini gördüm. İrademi yerle bir ettiğine, beni kendimle karşı karşıya getirdiğine şahit oldum. Başkalarını kırdım onun yüzünden ve ben daha da fazla kirildim. İnsanlarla arama girdi. Arkadaşlarım ondan nefret etti çoğu zaman. Hatta ben bile tiksindim bazen, ondan, bedenime ve ruhuma sinen kokusundan. Dudaklarımın her dokunuşunda, ben onun ruhundan çalışıyordum, o benim bedenimden. O her seferinde yeniliyordu kendini, bense gittikçe kötüleşiyordum. Ama bir türlü terk edemedim.

Aslında bir kaç kez denedim ayrılmayı. Hepsinde de dönüşüm bir öncekinden güçlü oldu. Yokluğunda kıvrandım hasretinden, alışmaya çalıştım, ama asla aklımdan atamadım. Uzun ve stresli geceler hep ev sahibim oldu. Tırnaklarımı yedim, yetmedi kuruyemişe başladım. Ayrılık kilo aldırdı.. Ve ben hep geri

dondum. Hatta su an bile yanımda. Ama yine de yemin ediyorum burada, hepimizin önünde:
'Bir gün bırakacağım, bu lanet olasıca sigarayı.'